

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Tomášem Švecem, Ph.D. v právní věci

žalobce **X X**, narozený dne X. X. X
státní příslušnost X
bytem X
zastoupen JUDr. Matějem Šedivým, advokátem
sídlem Václavské náměstí 21, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR, Odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne X. X. X, č. j. OAM-X/ZA-ZAX-X-X,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá nárok na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo o jeho žádosti o mezinárodní ochranu rozhodnuto tak, že mezinárodní ochrana se podle § 12,

§ 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), neuděluje.

II. Podstatný obsah žaloby

2. Žalobce uvedl, že napadené rozhodnutí považuje za nezákonné a nepřezkoumatelné, neboť se podle jeho názoru neadekvátně vypořádalo s uplatněnou argumentací. Ve své žádosti uvedl, že je státním příslušníkem X (dále jen „X“) a že se v roce 2019 účastnil protivládní demonstrace v X, během níž držel plakát X X. V souvislosti s touto účastí byl následně zadržen příslušníky bezpečnostních složek, kteří mu sdělili, aby vycestoval do České republiky (dále jen „ČR“) a nadále nepůsobil na území X, jinak mu bude hrozit postih.
3. Žalobce je rovněž přesvědčen, že je v X opakovaně vyhledáván příslušníky vojenské správy v místě bydliště své matky, kteří se jej snaží mobilizovat k účasti na bojích na X. Matka žalobce je opakovaně dotazována, zda se žalobce nevrátil do X. Žalobce dále uvedl, že se zásadně staví proti zapojení do bojů na X, neboť si osvojil hodnotový systém hostitelského státu a ztotožňuje se se zahraniční politikou ČR, mimo jiné i z důvodu, že jeho snoubenka je státní příslušnicí X.
4. Z těchto důvodů žalobce nesouhlasil se závěry žalovaného, podle nichž nevykazoval během svého pobytu v X žádnou protirežimní činnost. Současně se obává, že by byl v domovském státě za své jednání sankcionován, zejména by mu hrozilo povolání k výkonu vojenské služby a jeho vyslání do války. To by pro něj znamenalo nucené zapojení do bojů za hodnoty, s nimiž se neztotožňuje. Žalobce proto dospěl k závěru, že mu v domovském státě hrozí pronásledování z důvodu politického přesvědčení, spočívajícího v odmítnutí vojenské služby, které je v X trestně postihováno.
5. Žalobce dále uplatnil námitky proti obsahu podkladových informací, které se podle jeho názoru dostatečně nevěnovaly postihu protiválečné činnosti a možným sankcím. V této souvislosti odkázal na rozhodnutí zdejšího soudu ze dne 5. 12. 2023, č. j. 19 Az 16/2023-21. Podle žalobce se situace v X od zahájení války na X výrazně zhoršila, přičemž není možné svobodně a kriticky vyjadřovat názory ani prosazovat respektování územních hranic, které X v roce 1992 dobrovolně přijalo. Zároveň není pravdou, že by mobilizace v X byla ukončena či přerušena. Žalobce proto považuje za legitimní, aby mu bylo umožněno setrvat na území X alespoň z titulu doplňkové ochrany, a to do doby, než dojde ke zlepšení situace v jeho domovském státě.
6. S ohledem na výše uvedené žalobce navrhl zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k novému projednání a rozhodnutí.

III. Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný považoval žalobní námitky za nedůvodné a uvedl, že při rozhodování vycházel z řádně zjištěného skutkového stavu, který neodůvodňoval udělení mezinárodní ochrany. Poukázal na skutečnost, že žalobce při návštěvě matky v X v roce 2019 neměl žádné problémy se státními orgány, a to ani po předchozím zadržení na demonstraci. Bez postihu zůstalo rovněž sdílení protiválečného obsahu na sociální síti. Žalovaný proto neshledal důvodnou obavu z postihu v případě návratu, přičemž zdůraznil, že žalobce mohl o mezinárodní ochranu požádat dříve, pokud by takovou hrozbu vnímal.

8. Žalovaný dále uvedl, že situaci v X nebagatelizoval, avšak nehodnotil ji jako natolik rizikovou, aby žalobci hrozilo pronásledování či vážná újma. Zdůraznil, že žalobce pobývá v ČR deset let z důvodu studia, nikoli z azylově relevantních důvodů, a že ani po jednorázovém zadržení neměl další potíže se státní mocí. Žalobce není politickým aktivistou ani osobou v hledáčku režimu, což dokládá i jeho bezproblémový kontakt se zastupitelským úřadem.
9. K obavám z mobilizace žalovaný uvedl, že žalobce nebyl schopen konkretizovat důvody, proč jej měla v roce 2023 hledat vojenská správa, přičemž připustil, že se jedná pouze o jeho domněnku. Žalobce zároveň neabsolvoval základní vojenskou službu.
10. Žalovaný doplnil, že netvrdil ukončení mobilizace v X, avšak poukázal na skutečnost, že se vztahuje na osoby v záloze a že další zapojení do bojů probíhá na smluvním základě.
11. Žalovaný v závěru navrhl zamítnutí žaloby.

IV. Obsah správního spisu

12. Ze správního spisu zjistil zdejší soud tyto pro řízení podstatné skutečnosti.
13. Žalobce podal dne X. X. X žádost o mezinárodní ochranu. V rámci poskytnutí údajů k této žádosti dne X. X. X uvedl, že je občanem X, dorozumí se v X i českém jazyce, vyznává X X a nemá žádné politické přesvědčení. Na území ČR má přítelkyni X státní příslušnosti. V X žil společně se svými rodiči v jednom bytě. Poprvé vycestoval v roce 2013 za účelem studia, k němuž mu bylo v ČR uděleno studentské vízum. V průběhu studií se pravidelně krátkodobě vracel do X za účelem návštěvy rodiny. V roce 2014 si vyřídil nový cestovní pas. Naposledy se v X nacházel v roce 2019. V únoru 2019 se žalobce účastnil demonstrace v X, během níž držel transparent. Následně byl policií převezen na služebnu, kde mu bylo sděleno, aby se vrátil do ČR. Žalobce má nyní obavy, že by v případě návratu do X mohl být na státních hranicích zadržen a následně uvězněn nebo povolán k účasti v bojích na X. Dále uvedl, že v roce 2023 byl hledán příslušníky vojenské správy. Jeho matka byla podezřívána z toho, že žalobce ukrývá, a to přesto, že sdělila, že se žalobce nachází v ČR. V dubnu 2024 nalezla v poštovní schránce dopis adresovaný žalobci, jehož obsahem byl příkaz vztahující se k jeho osobě. Z těchto důvodů se žalobce domnívá, že v případě svého návratu do X by byl ohrožen na životě.
14. Ve správním spise je dále založen protokol o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne X. X. X. Při tomto úkonu žalobce uvedl, že do ČR přicestoval v listopadu 2013 za účelem studia. V prvním roce absolvoval přípravné kurzy českého jazyka, poté studoval na několika vysokých školách, žádné z těchto vysokoškolských studií však nedokončil. Příležitostně pracoval na základě dohody o provedení práce, přičemž v roce 2019 nastoupil do zaměstnání na hlavní pracovní poměr. V roce 2021 požádal o prodloužení zaměstnanecké karty. Řízení bylo v roce 2023 zastaveno, odvolání proti tomuto rozhodnutí bylo zamítnuto a řízení před soudem dosud probíhá. Navzdory tomu žalobce obdržel výjezdní příkaz s lhůtou k vycestování do 18. 6. 2024. K politické aktivitě v X žalobce upřesnil, že v roce 2019 se zúčastnil demonstrace, při níž držel plakát s nápisem „X X, náš budoucí prezident“. Uvedl, že byl jediným účastníkem této demonstrace a že se mu podařilo setrvat na místě přibližně 15 minut, než byl zadržen policií. Demonstraci se rozhodl uskutečnit z důvodu své nespokojenosti s omezením svobody projevu v X. Na policejní stanici byl ztotožněn a uvedl, že žije v ČR. Policisté mu sdělili, že v X se podobné činnosti nesmí vykonávat, a doporučili mu odcestovat zpět do ČR, neboť by mohl být v X obviněn z trestného činu. Žalobce policistům přislíbil,

že v obdobné činnosti nebude pokračovat a že odcestuje zpět do ČR, načež byl bez dalšího propuštěn, aniž by proti němu bylo zahájeno jakékoli řízení. Následně si zakoupil letenku a odletěl do ČR. Mimo zmíněný incident žalobce uvedl, že v roce 2022 sdílel na sociální síti protiválečné video, které však na naléhání své matky smazal. Daný uživatelský účet již dále nevyužívá. Jinak žalobce neměl v X žádné obtíže, a to ani při vyřizování cestovních dokladů, ani při následné krátkodobé návštěvě matky v říjnu 2019. V roce 2023 se u matky žalobce dostavili příslušníci vojenské správy, kteří se jej snažili vypátrat. Důvod své návštěvy nesdělili, pouze bušili na dveře s tím, že se domnívali, že se žalobce nachází v bytě, a byli přesvědčeni, že jej matka ukrývá. Žalobce tuto skutečnost přičítá snaze vojenských orgánů doplnit stavy ozbrojených sil v souvislosti s probíhající válkou. Základní vojenskou službu dosud neabsolvoval. Přesto se obává, že by mohl být vyslán do války na X, neboť je mu z veřejně dostupných zdrojů známo, že vojáci vykonávající základní vojenskou službu jsou vystavováni nátlaku a vyhrožování za účelem podpisu kontraktu pro nasazení v této válce, přičemž některé případy měly vést i k sebevraždám. Žalobce dále uvedl, že v situaci nedostatku personálu mohou být osoby odvedeny i namátkově, například na veřejných místech. V jeho případě by podle jeho názoru skutečnost, že strávil 11 let v zahraničí, mohla být důvodem pro jeho vyslání do bojové oblasti. Na podporu svých tvrzení žalobce předložil příkaz X orgánů k dostavení se na vojenskou správu dne 23. 4. 2024 v 9:15 hodin, který měla jeho matka nalézt ve schránce. Nejednalo se o doporučenou zásilku, nýbrž o běžnou uzavřenou obálku, kterou matka otevřela a uvedený příkaz v ní našla. Samotnou obálku žalobce hodlá dodat, pokud se ji podaří dohledat. V návaznosti na nesplnění tohoto příkazu mělo být matce žalobce v květnu téhož roku vyhrožováno tím, že pokud se žalobce na vojenskou správu nedostaví, bude se jednat o trestný čin.

15. Správní spis obsahuje na č.l. 27 fotokopii předvolání, které bylo žalovanému předáno dne 21. 6. 2024 v průběhu pohovoru. Na č.l. 60 správního spisu se nachází úřední překlad tohoto dokumentu, ze kterého je zřejmé, že byl žalobce vyrozuměn o skutečnosti, že se na něj vztahuje povinnost vykonat základní vojenskou službu. Za účelem provedení opatření souvisejících s povoláním k výkonu vojenské služby se měl žalobce dostavit dne 23. 4. 2024 9:15 na vojenské komisařství.
16. Žalovaný pro posouzení žádosti opatřil písemné zprávy, které shrnují a vyhodnocují stav v domovské zemi žalobce. První ze zpráv je Informace OAMP –X X– Bezpečnostní a politická situace v zemi – Vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv ze dne 15. 4. 2025. Z této Informace OAMP plyne, že vláda systematicky neřeší otázku porušování lidských práv a svobod v X, přestože je signatářem řady mezinárodních smluv o lidských právech a základních svobodách. Ústava a další zákony sice zakazují mučení a podobné praktiky, nicméně nadále existují detailní a důvěryhodné zprávy o případech mučení, špatného zacházení a násilí ze strany státních orgánů. Režim se zaměřuje převážně na protirežimně orientované osoby, v poslední době zejména na protiválečné aktivisty. Trest smrti není v X uplatňován, ačkoliv je legislativně možné jej uložit. V zemi však platí moratorium na jeho výkon, alternativou se tak stal trest doživotního vězení. V souvislosti s válkou na X dochází k omezenému počtu bezpečnostních incidentů na území v blízkosti hranic s X, v X, X a X oblasti. Od roku 2023 se množí dronové útoky na letiště, ropná zařízení a energetickou infrastrukturu, které jsou vzdáleny i stovky kilometrů od hranic. Kromě invaze na X bylo X zapojeno i do několika dalších vojenských konfliktů či tzv. zamrzlých konfliktů (intervence v X, X, X a X X).

17. Další podklad založený žalovaným do spisu je Informace OAMP –X X– Základní vojenská služba – Náhradní civilní služba ze dne 28. 1. 2025 (dále jen „informace o základní vojenské službě“). Z této se podává, že základní vojenská služba je povinná po dobu 12 měsíců pro osoby od 18 do 30 let. Proces odvodů probíhá dvakrát ročně od dubna do července a od října do prosince. Po absolvování základní vojenské služby jsou branci následně zařazeni do záloh. Předvolání k odvodu je doručováno písemně zástupcem vojenského komisariátu nebo poštovním doručovatelem proti podpisu. V případě odmítnutí převzetí předvolání se vyhotoví záznam a předvolání je považováno za doručené dnem odmítnutí. Zdroje často popisovaly konkrétní případy nátlaku na vojáky základní vojenské služby k podpisu profesionální smlouvy. X legislativa neumožňuje vysílání branců mimo území X, ačkoliv po legislativních změnách v dubnu 2023 může být povinná vojenská služba absolvována v tzv. mírových misích. Zároveň anexe X, X, X a X oblasti X umožňuje nasazení branců do těchto oblastí. Přestože podle různých zdrojů nebyli branci vysláni do bojových operací, úřady je využívaly pro ostrahu hranic, včetně X-X hranic v X, X a X oblasti, kde nahradili smluvní vojáky, kteří byli přesunuti na frontu na X. Minimálně v létě roku 2024 se tak do bojů proti X příhraniční ofenzívě v X oblasti zapojili branci umístění v tamějším regionu, kteří střežili hranice.
18. Žalovaný opatřil i Informaci OAMP –X X– Návraty občanů X X do vlasti – Krátkodobé a dlouhodobé vycestování, zacházení ze strany státních úřadů, přístup ke státním službám a dokumentům ze dne 5. 3. 2025 (dále jen „informace o navrátilcích“). Dle této informace zvýšenému zájmu při návratu jsou vystaveni zejména občané X původu. V současné chvíli neexistují informace o masivních kontrolách navrátilců. X úřady se aktivně nezaměřují na osoby, které opustily zemi před a během září 2022. Zvýšeným kontrolám čelí především tzv. rizikové skupiny, např. aktivisté, novináři, právníci, kteří jsou pravidelně zadržováni kvůli delšímu a detailnějšímu pohovoru. Pro rizikové skupiny, např. členy X týmu či opoziční politiky, může návrat představovat značné riziko. Pohraniční kontrola probíhá podle standardního dotazníku, který je používán nahodile a podle nejasných kritérií. V rámci dotazníku je zjišťován okruh odpovědí na otázky k politické situaci v X, válce na X či podporu a odmítání vojenské operace. Podobné dotazování je formální, v běžné situaci zabere pouze několik minut a posléze je umožněno osobě odejít.
19. Dne 23. 6. 2025 proběhlo seznámení s podklady, na které se žalobce nedostavil a do správního spisu proto nenavrhoval nic doplnit. Žalobce byl žalovaným v předstihu písemně vyzván, aby se správního úkonu zúčastnil, doporučenou zásilku si však na poště v úložní lhůtě nevyzvedl.
20. Žalovaný vydal dne 15. 7. 2025 napadené rozhodnutí, v němž po posouzení tvrzení žalobce dospěl k závěru, že žalobce v průběhu správního řízení neuvedl žádné skutečnosti, na jejichž základě by bylo možné dovodit, že by ve své vlasti vyvíjel činnosti směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu. Žalobce v poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu výslovně uvedl, že nemá žádné politické přesvědčení. Ačkoliv se účastnil jedné demonstrace v délce přibližně patnácti minut, po zadržení byl bez jakýchkoliv následků propuštěn. V protokolu o pohovoru dále výslovně uvedl, že vyjma uvedeného zadržení neměl ve své vlasti žádné další problémy a neuvedl žádné jiné politické či obdobné aktivity. Účast na demonstraci žalobce nijak nedoložil a podle žalovaného nebylo možné ji dohledat ani ze strany X

státních orgánů. Ve vztahu ke sdílení videa na sociálních sítích žalovaný přihlédl ke skutečnosti, že video bylo smazáno a žalobce daný účet již nepoužívá, přičemž samotné video rovněž nedoložil. Ani během svého pobytu v ČR žalobce nevyvíjel žádné politické aktivity, neúčastnil se protestních či jiných akcí namířených proti X režimu ani aktivit na podporu X uprchlíků. Žalobce navíc neměl potíže s cestováním přes X státní hranice, a to ani v říjnu roku 2019. Dva popsané projevy tak žalovaný nepovažoval za uplatňování politických práv a svobod ve smyslu zákona o azylu.

21. Žalovaný dále upozornil, že datum podání žádosti o mezinárodní ochranu časově koresponduje s datem, do něhož byl žalobci udělen výjezdní příkaz. Tato skutečnost podle žalovaného svědčí o zjevné účelovosti podané žádosti, jejímž cílem měla být legalizace pobytu na území ČR.
22. Žalovaný se rovněž zabýval obavou žalobce z povolání k výkonu základní vojenské služby a případné účasti ve válce na X. Po citaci zpráv o zemi původu uzavřel, že výkon základní vojenské služby představuje obecnou státoobčanskou povinnost, která sama o sobě nepředstavuje pronásledování ani vážnou újmu, a zároveň neznamená automatické nasazení do bojů na území X. Pokud jde o žalobcem doložené předvolání, žalovaný poukázal na skutečnost, že podle dostupných informací o zemi původu by předvolání mělo být doručováno standardním způsobem do vlastních rukou oproti podpisu, nikoliv vhozením do poštovní schránky. Žalobce navíc nedoložil obálku, ve které měla jeho matka předvolání obdržet, ačkoliv uvedl, že tak učiní. S ohledem na to, že předložený dokument byl pouze částečnou kopií, vyplněnou zčásti rukou a zčásti počítačem, bez zřetelného obrysu razítka a bez uvedení data vydání, zpochybnil žalovaný jeho autenticitu i závaznost. Žalovaný dále uvedl, že žalobce již překročil věk 30 let a od data údajnému předvolání uplynula doba delší než jeden rok. S přihlédnutím ke všem těmto okolnostem vyhodnotil žalovaný povolání žalobce k výkonu základní vojenské služby jako nepravděpodobné. Z uvedených důvodů žalobci mezinárodní ochranu neudělil.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

23. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu řádně a včas uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán ve smyslu § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání tohoto rozsudku, a to vzhledem k účinnosti čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany a § 32 odst. 9 zákona o azylu.
24. Soud o věci samé rozhodl bez jednání dle § 51 odst. 1 s. ř. s., jelikož žalovaný souhlasil s projednáním a rozhodnutím věci bez jednání a žalobce se na zaslanou výzvu ve lhůtě dvou týdnů nevyjádřil.
25. Soud po zohlednění skutečností vyplývajících z obsahu správního spisu a z aktualizovaných zpráv o zemi původu, které si v průběhu řízení opatřil a k nimž umožnil účastníkům vyjádření, vycházel při přezkumu napadeného rozhodnutí v rozsahu určeném žalobními body zejména z následujících předpisů, přičemž dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
26. Podle ustanovení § 2 odst. 4 zákona o azylu: *„pronásledováním se rozumí závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo*

jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování.“

27. Podle § 12 zákona o azylu se „azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.“
28. Podle § 14a zákona o azylu se „doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.“
29. Podle ustanovení § 3 s. ř. „nevyplyvá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.“
30. Podle ustanovení § 68 odst. 3 s. ř. „v odůvodnění se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. V případě, že podkladem rozhodnutí jsou písemnosti a záznamy, které jsou za podmínek v § 17 odst. 3 uchovávány odděleně mimo spis, v odůvodnění rozhodnutí se na tyto podklady odkáže takovým způsobem, aby nebyl zmařen účel jejich utajení; není-li to možné, uvedou se v odůvodnění rozhodnutí pouze v obecné rovině skutečnosti, které z těchto podkladů vyplývají.“
31. Žalobce namítal, že je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, protože se nedostatečně vypořádalo s uplatněnou argumentací. Soud v rámci přezkumu dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí není nepřezkoumatelné, jelikož se vyjadřuje ke všem tvrzeným důvodům žalobcovy žádosti a lze z něj seznat úvahy, kterými se žalovaný při vypořádání azylově relevantních skutečností řídil. Výrok rozhodnutí není v rozporu s odůvodněním. Odůvodnění poskytuje přezkoumatelný vhled do perspektivy žalovaného, kterou nahlížel na situaci žalobce v rámci posouzení žádosti. Podle ustálené judikatury je třeba za nepřezkoumatelné považovat takové rozhodnutí, z něhož vůbec není možné seznat, jakým způsobem správní orgán rozhodl, nebo které vykazuje takové rozpory mezi výrokem a odůvodněním, že není možné zjistit, jakými úvahami byl správní orgán veden. Nepřezkoumatelným je také rozhodnutí, z něhož není možné zjistit, jak se správní orgán vypořádal s námitkami účastníka řízení či z jakých důvodů je považoval za liché, mylné či vyvrácené, nebo takové rozhodnutí, které se opírá o v řízení nezjišťované nebo neprokázané skutečnosti. Těmito vadami napadené rozhodnutí netrpí.
32. Žalobce ve správní řízení prezentoval obavy v zásadě dvojího typu. První typ hrozícího nebezpečí představoval strach z postihu za minulá politická vyjádření, kterých se žalobce dopustil ve formě politického protestu s transparentem a sdílením protiválečného videa

na sociální síti. Druhý pak představuje obava z nedobrovolného zapojení do válečného konfliktu na X, která vyplývá z obdržení předvolání k základní vojenské službě.

33. Ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu by bylo nutné žalobci udělit mezinárodní ochranu ve formě azylu v případě, kdy by na základě zjištěného skutkového stavu bylo možné dovodit, že žalobci hrozí ze strany orgánů X pronásledování z důvodu uplatňování politických práv a svobod. Soud se proto zabýval otázkou, zda jsou X občané v podobném postavení žalobce při návratu z dlouhodobého pobytu v zahraničí vystaveni zvýšenému zájmu ze strany X státních orgánů. Z výše citované informace o navrátilcích soud dovodil nízký zájem o X občany, kteří zemi opustili před začátkem X invaze na X. Naopak zvýšený zájem lze pozorovat u specifických skupin, mezi které spadají např. X občané X původu, novináři, právníci a aktivisté. Značné riziko lze vnímat např. pro členy X týmu nebo opoziční politiky. Při pasové kontrole je využíváno seznamu osob, které jsou evidovány na tzv. černém seznamu. U těch je prováděn doplňující pohovor. Bezpečnostní složky mají rovněž seznam hledaných osob, který je veřejně dostupný na internetu.
34. Po posouzení žalobcem uváděných tvrzení v průběhu správního řízení, a s přihlédnutím k jeho politické neangažovanosti na území ČR, dospěl soud k závěru, že žalobce nespadá do kategorií politického aktivisty či opozičního politika, pod které by mohl být optikou X režimu zařazen, pokud by jeho politická aktivita dosahovala vysoké intenzity, která by jej byla způsobilá odlišit od běžného X občana. Dle soudu není jednorázová, krátkodobá a nijak neorganizovaná forma protestu srovnatelná s politickým aktivismem, který by mohl vést k okamžitému postihu žalobce po návratu do X. Zároveň při využití poznatků z informace o navrátilcích na případ žalobce je evidentní, že opuštění X v roce 2019, snižuje riziko zvláštního zájmu o jeho osobu, jelikož předchází zahájení invaze na X.
35. Soud dále přihlédl k tomu, že žalobce poprvé vycestoval za účelem studia již v roce 2013. Jeho pobyt v zahraničí tedy nelze považovat za primárně politicky motivovaný. Současně je třeba vzít v úvahu, že se žalobce v říjnu 2019 vrátil do X, tedy více než půl roku poté, co byl zadržen policií, přičemž mu bylo následně umožněno opětovně vycestovat do ČR. Právě tato okolnost soud vede k závěru, že v žalobcově případě nedochází k naplnění hypotézy, ze které pramení jeho strach z politického pronásledování, jelikož nebyl vystaven zvýšenému zájmu státních orgánů z důvodu svého předchozího zadržení v souvislosti s politickým projevem. Uvedená skutečnost rovněž vyvrací možnost, že by žalobce byl evidován na tzv. černém seznamu či na seznamu hledaných osob, o němž pojednává zpráva o navrátilcích. Ačkoliv žalobce uvedl, že za celou dobu svého působení na sociálních sítích sdílel jedno video v roce 2022, které by mohlo být X režimem hodnoceno k jeho tíži, pro případný postih za sdílení tohoto videa by žalobce musel být vystaven důsledné kontrole ze strany X státních orgánů, které by jeho existenci nejprve musely zjistit. Žalobce navíc dle svých slov danou sociální síť již nevyužívá. Ze zprávy o navrátilcích dále vyplývá, že případné namátkové kontroly probíhají dotazníkovým šetřením a rozhovorem s příslušníky X. Důkladná lustrace profilů na sociálních sítích není popisována a její provedení by nekorespondovalo s časovým rámcem kontrol, který tato zpráva prezentuje jako krátkodobý.
36. Nejvyšší správní soud ve své judikatuře definoval kritérium přiměřené pravděpodobnosti. To vymezil zejména v rozsudku ze dne 26. 3. 2008, č. j. 2 Azs 71/2006–82: „*Přiměřená pravděpodobnost nežádoucího důsledku návratu do země původu*“.

(...) je dána tehdy, bývá-li tento důsledek v případech obdobných případu žadatele nikoli ojedinělý. Neznaменá to, že pravděpodobnost, že nežádoucí důsledek nastane, musí být nutně vyšší než pravděpodobnost, že nenastane (tzn., že test „přiměřené pravděpodobnosti“ představuje nižší důkazní standard než v civilních věcech) [tím méně to znamená, že v případě návratu do země původu musí být nastání nežádoucího důsledku prakticky jisté (tzn., že test „přiměřené pravděpodobnosti“ představuje a fortiori i nižší důkazní standard než standard „nade vší pochybnost“ v trestních věcech)], nýbrž to, že k nežádoucímu důsledku v případech obdobných případu žadatele dochází natolik často, že s ním ten, komu takový následek hrozí, musí počítat jako se vcelku běžným jevem, a nikoli jako s jevem toliko výjimečným.“

37. Soud uzavírá, že s ohledem na zjištěné informace o zemi původu a na azylový příběh žalobce nelze při prospektivním hodnocení jeho návratu dospět k závěru, že by existovala přiměřená pravděpodobnost pronásledování z důvodu dřívějšího uplatňování politických práv a svobod v zemi původu. Z informací o zemi původu nevyplývá, že by osoby ve srovnatelném postavení žalobce čelily zvýšenému zájmu ze strany X státních orgánů. Tvrzenou souvislost mezi incidentem s transparentem a hrozbou represí navíc oslabuje skutečnost, že žalobce se po této události krátkodobě vrátil do vlasti, aniž by byl vystaven jakýmkoli následkům. Neexistují ani důvody se domnívat, že by žalobce ve své zemi původu nadále vyvíjel politickou činnost, neboť po celou dobu pobytu v ČR tak nečinil, s výjimkou sdílení videa, a to přesto, že nebyl vystaven bezprostřednímu riziku pronásledování ze strany X za projevy svého politického přesvědčení. Žalovaný proto nepochybil, pokud žalobci neudělil mezinárodní ochranu z důvodů souvisejících s politickým přesvědčením.
38. K námitce žalobce, který odmítnutí výkonu základní vojenské služby považuje za projev svého politického přesvědčení soud upřesňuje, že se se tímto typem žalobcových obav vypořádává v následujících bodech odůvodnění.
39. Žalovaný výkon základní vojenské služby považuje dle napadeného rozhodnutí za státoobčanskou povinnost, zatímco žalobce svůj nucený návrat a případné zapojení do války považuje za nepřímou podporu terorismu ze strany ČR.
40. Dle judikatury Nejvyššího správního soudu povinnost výkonu základní vojenské služby nemůže být sama o sobě bez dalšího považována za důvod udělení mezinárodní ochrany, a to ani tehdy, pokud je spojena s rizikem účasti v bojových akcích ve válečném konfliktu nebo s hrozbou trestní sankce za odmítnutí jejího výkonu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 8. 2012, č. j. 2 Azs 17/2012-44, nebo usnesení téhož soudu ze dne 25. 7. 2018, č. j. 2 Azs 41/2018-39, ze dne 4. 8. 2015, č. j. 6 Azs 113/2015-30, ze dne 12. 7. 2024, č. j. 8 Azs 68/2024-29)
41. Je nicméně třeba zmínit, že výše uvedené neplatí bezpodmínečně. Ve svém rozsudku ze dne 10. 12. 2021, č. j. 5 Azs 19/2020-45, Nejvyšší správní soud dovodil, že výkon základní vojenské služby azylově relevantní skutečností není, „pokud se ovšem jedná o plnění takové povinnosti v regulérní armádě demokratického právního státu, které je v souladu s vnitrostátním i mezinárodním právem, a pokud je daným státem respektována možnost odepření výkonu takové vojenské služby z důvodu svědomí či náboženského přesvědčení, ať již zavedením náhradní (civilní) služby nebo jiným způsobem, nebo přinejmenším, pokud takové odepření výkonu vojenské služby není ve smyslu čl. 9 odst. 2 písm. c) směrnice 2011/95/EU trestáno nepřiměřenými nebo diskriminačními sankcemi. Branná povinnost spojená s účastí na ozbrojeném konfliktu naopak může být důvodem pro udělení azylu dle §

12 písm. b) citovaného zákona mimo jiné tehdy, pokud žadateli ve smyslu čl. 9 odst. 2 písm. e) uvedené směrnice brozí trestní stíhání nebo trest za odepření výkonu takové vojenské služby během konfliktu za situace, kdy by tento výkon mohl zahrnovat přímou či nepřímou účast žadatele na mezinárodních válečných zločinech, zločinech proti lidskosti, jiných vážných nepolitických zločinech nebo činech, které jsou v rozporu se zásadami a cíli OSN, a pokud je zároveň dána souvislost mezi tímto způsobem pronásledování žadatele a azylově relevantními důvody pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) uvedeného zákona, resp. čl. 2 písm. d) a čl. 10 citované směrnice.“

42. Je obecně známou skutečností, že na X probíhá ode dne 24. 2. 2022 mezinárodní ozbrojený konflikt, který se týká v podstatě celého území státu, a je aktem mezinárodní agrese, v jejímž rámci X vojska páchají zločiny proti míru a lidskosti (viz také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2022, č. j. 6 Azs 306/2021-49). Je tedy zřejmé, že X svými činy proti X naplňuje zločiny a jednání ve smyslu čl. 12 odst. 2 směrnice 2011/95/EU (k tomu srov. např. rozsudky Krajského soudu v Praze ze dne 21. 2. 2024, č. j. 40 Az 1/2024-28, či ze dne 31. 1. 2024, č. j. 40 Az 13/2023-22).
43. Soud obecně shrnuje, že v případě povinné základní vojenské služby v X se nejedná o službu v regulární armádě demokratického právního státu, která by byla v souladu s mezinárodním právem. Výše uvedené však žalovaný ve svém rozhodnutí nedostatečně zohlednil, pročež zdůvodnění, že služba v X armádě je státoobčanskou povinností nemůže obstát v kontextu výše citované judikatury.
44. Klíčovou otázkou ovšem zůstává, zda existuje přiměřená pravděpodobnost, že by žalobce byl odveden k povinné vojenské službě a přímo či nepřímo zapojen do války na X v případě svého návratu. S ohledem na dynamický vývoj situace v X a dílčí nejasnosti ohledně nuceného povolání branců do války na X, obstaral soud do spisu aktualizované znění informace o základní vojenské službě ke dni 21. 1. 2026. Soud dále zajistil překlad Informace EUAA k X, konkrétně části zabývající se tlakem na podepsání smluv a odvodní kvóty a razií. V neposlední řadě se soud zabýval zvýšením horní věkové hranice pro odvod k povinné vojenské službě, kdy čerpal z informací žalovaného, které opatřil od Ministerstva zahraničních věcí Nizozemska, ze dne 14. 2. 2025.
45. Soudem zajištěný překlad Informace EUAA k X pojednává o skutečnosti, že X úřady považují povinnou vojenskou službu za zdroj pro nábor smluvních vojáků. Praxe nucení branců k podpisu smluv začala koncem roku 2022 a v roce 2024 se zintenzivnila a rozšířila do všech vojenských jednotek v X. Branci měli být přesvědčováni, nuceni i mučeni, případně podvedeni k podpisu smluv. Existuje i případ zastřelené osoby z důvodu odmítnutí podpisu. Branci ve statusu smluvních vojáků mohou být okamžitě nasazeni na frontu. Co se týče odvodních kvót a razií, vojenské úřady stále častěji využívají tzv. praxi jednodenního odvodu, kdy jsou osoby, které přišly na vojenský úřad okamžitě odvedeny do vojenské služby. Tato praxe je častější ve větších městech, jelikož obyvatelé venkovských oblastí mají větší tendenci dodržovat své povolávací rozkazy. Na jaře 2025 během odvodního období byly zdokumentovány případy razií takřka v celé zemi. Razií se v tomto období nekonaly náhodně, policie postupovala podle konkrétních seznamů a neodváděla náhodné kolemjdoucí. Většina razií proběhla v X, kdy policie zadržela osoby s nevyřízenými povolávacími rozkazy např. ve fitness centrech či stanicích metra. Razií se obecně konají spíše ve větších městech.

46. Informace Ministerstva zahraničních věcí Nizozemska uvádí, že s účinností od 1. 1. 2024 byl horní věkový limit pro povinnou vojenskou službu zvýšen z 27 na 30 let. Od jarního kola povolávání do povinné vojenské služby v roce 2024 spadali do věku pro povinnou vojenskou službu všichni muži, kteří dosáhli věku 27 let 1. ledna 2024 nebo později. Naopak muži, kteří dosáhli věku 27 let před 1. lednem 2024 nespádali pod povinnou vojenskou službu. Tito muži by se automaticky stali součástí vojenské rezervy, stejně jako muži, kteří měli 28 a 29 let. Není známo, zda vojenské náborové kanceláře skutečně osvobodily od povinné vojenské služby muže ve věku 27 až 29 let. Muži, jejichž důvod pro odklad vojenské služby zanikl 1. ledna 2024 nebo později a kteří po tomto datu dosáhli věku 27 let nebo více, podléhali vojenské službě.
47. Z aktualizované informace o základní vojenské službě soud neučinil žádná nová zjištění, která by v porovnání s o rok starší verzí vnesla k případu žalobce nové skutkové poznatky. Zpráva ve všech klíčových aspektech podává stejné informace.
48. Soud dne 23. 2. 2026 zaslal žalovanému a právnímu zástupci žalobce kopie shora uvedených listinných důkazů a současně je poučil o znění § 51 odst. 1 s. ř. s., podle něhož lze rozhodnout na základě listinných důkazů bez nařízení jednání, vysloví-li s tímto postupem souhlas obě strany, případně nevyjádří-li žádná z nich ve lhůtě dvou týdnů od doručení výzvy s takovým postupem nesouhlas. Závěrem výzvy soud poskytl účastníkům možnost se k podkladům vyjádřit ve stejné lhůtě.
49. Na soudní výzvu reagoval žalovaný písemným vyjádřením ze dne 3. 3. 2026. V něm zopakoval své stanovisko k podané žalobě. Dále upozornil na skutečnost, že žalobce neabsolvoval základní vojenskou službu. Uvedl, že žalobce dosáhl věku 27 let přede dnem 1. 1. 2024, pročez nespadá do věkové kategorie osob povinných vykonat vojenskou službu, a to ani v důsledku zvýšení horního věkového limitu, který byl zavedenou X legislativou od 1. 1. 2024, což lze dovodit z materiálu „zvýšení věku pro povinnou vojenskou službu“. Z toho důvodu nelze předpokládat, že by byl žalobce v případě návratu vystaven tlaku na podepsání smlouvy s X armádou či jiným praktikám, které jsou popisovány v materiálu „Podmínky služby“ či v materiálu „Odvodní kvóty a raze“. Dle těch se raze na jaře 2025 nekonaly náhodně, policie postupovala podle seznamů a „nesbírala všechny na ulici“. Je zde uvedeno, že většina zpráv o raziích pochází z X, kde policie zadržovala osoby s nevyřízenými povolávacími rozkazy. O mužích v X je uvedeno, že byli v odvodovém věku. Žalobci je však aktuálně X let. Jeho věk přesáhl horní věkovou hranici 30 let, kdy by jej bylo možné k výkonu základní vojenské služby v X odvést. Žalovaný ve svém přípisu odkázal na recentní judikaturu krajských soudů, které podporují jeho stanovisko. Závěrem uvedl, že na základě podkladových informací je přesvědčen, že důvody k udělení mezinárodní ochrany v žalobcově případě absentují.
50. Žalobce se do doby vydání rozsudku k zaslaným podkladům nevyjádřil.
51. Soud ve shodě s žalovaným dospěl k závěru, že žalobci bylo ke dni 1. 1. 2024 více než X let, což by jej dle Informace Ministerstva zahraničních věcí Nizozemska mělo vyřadit ze skupiny osob, které podléhají základní vojenské službě. Nicméně zpráva rovněž uvádí, že není známo, zda vojenské náborové kanceláře tento stav patřičně reflektovaly. Žalobce navíc v průběhu řízení uvedl, že mu byl v dubnu roku 2024 doručen povolávací rozkaz. Za klíčovou informaci soud považuje skutečnost, že X režim verbuje nové vojáky pro boj na X z řad vojáků základní vojenské služby, které nutí k podpisu profesionálních smluv. V případě, že by žalobce byl účasten základní vojenské služby,

- lze předpokládat, že by v konečném důsledku mohl být přinucen k podpisu profesionální smlouvy a vyslán do války.
52. V případě žalobce je proto rozhodné, zda se na něj vztahují účinky nevyřízeního povolávacího rozkazu, což by jej řadilo do skupiny osob, jež jsou primárně vystaveny raziím či nuceným odvodům nebo podpisům vojenských kontraktů. Na základě zjištěného skutkového stavu soud dospěl k závěru, že se žalobce neřadí do skupiny osob, kterým byl doručen povolávací rozkaz, z čehož vyplývá, že se na něj s přiměřenou pravděpodobností riziko zapojení do války na X nevztahuje.
53. Žalobce ve správním řízení doložil příkaz, dle kterého se má dostavit dne 23. 4. 2024 v 9:15 hod na vojenské komisařství. Žalovaný v napadeném rozhodnutí zpochybnil autenticitu tohoto příkazu. Na straně 11 napadeného rozhodnutí vysvětlil, z jakého důvodu považuje předvolání za nevěrohodné. Uvedl, že podle informace o základní vojenské službě je předvolání adresátovi předáno proti jeho podpisu. Je tedy vyloučeno, aby předvolání bylo vhozeno do schránky, považováno za doručené a plynuly z něj případné následky pro adresáta (sankce). Dle zpráv o zemi původu není popisovaný způsob doručování ze strany X orgánů porušován. Doložený příkaz rovněž neobsahoval datum vydání a byl částečně vyplněn tužkou bez rozeznatelného obrysu razítka.
54. Soud dále konstatuje, že předložená kopie příkazu neobsahuje číslo jedací, neboť za označením „No.“ není uvedena žádná bližší identifikace. Současně žalobce nebyl dle svých tvrzení od roku 2019 osobně přítomen na území X. V jeho případě proto nemohlo před dovršením 30 let věku dojít k řádnému doručení povolávacího rozkazu. Žalobce se těmito skutečnostmi ve své žalobě nijak nezabýval a závěry žalovaného o nevěrohodnosti předvolání nezpochybnil žádnými skutkovými tvrzeními ani důkazními prostředky. Za této situace nelze dovodit nesprávné zjištění skutkového stavu, neboť závěry o nevěrohodnosti předložení povolávacího rozkazu vycházejí z informací o zemi původu i z azylového příběhu žalobce a nebyly v žalobních námitkách nijak rozporovány. Soud tak vyšel ze závěru o nevěrohodnosti žalobcem doloženého předvolání.
55. Nejvyšší správní soud ve svém nedávném usnesení ze dne 9. 4. 2026, č. j. 21 Azs 168/2025 – 33 shrnul judikaturu zabývající se posuzováním nevěrohodnosti tvrzení žadatele: „*Důvěryhodnost tvrzení žadatele o mezinárodní ochranu je dle ustálené judikatury tohoto soudu stěžejní okolností při prokazování relevance jeho azylového příběhu. V této souvislosti Nejvyšší správní soud například v rozsudku ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008 – 70, č. 1749/2009 Sb. NSS, uvedl, že pokud je žadatel nevěrohodný v podstatných aspektech své žádosti „může žalovaný bez dalšího posoudit žadatele jako nevěrohodného a nemusí detailně posuzovat jeho jednotlivá dílčí tvrzení“ (k otázce věrohodnosti žadatele srov. dále například rozsudky tohoto soudu ze dne 24. 2. 2004, č. j. 6 Azs 50/2003 – 89, ze dne 22. 5. 2009, č. j. 5 Azs 7/2009 – 98, č. 1913/2009 Sb. NSS, či ze dne 29. 8. 2019, č. j. 9 Azs 39/2019 – 77, č. 3924/2019 Sb. NSS). V mnoha případech je v řízení o udělení mezinárodní ochrany rozhodným důkazním prostředkem výpověď žadatele a klíčovým faktorem se pak logicky stává právě posouzení celkové věrohodnosti žadatele a vyhodnocení pravděpodobnosti existence jím předestřených tvrzení. Mezi indikátory pro posouzení věrohodnosti azylového příběhu patří zejména vnitřní a vnější konzistentnost žadatelovy výpovědi, míra konkrétnosti jeho tvrzení a jejich plauzibilita, zejména ve světle relevantních informací o zemi původu (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2008, č. j. 1 Azs 18/2007 – 55, ze dne 28. 7. 2009, č. j. 5 Azs 40/2009 – 74, ze dne 25. 6. 2015, č. j. 4 Azs 71/2015 – 54, č. 3279/2015*

Sb. NSS, ze dne 12. 4. 2021, č. j. 5 Azs 97/2019 – 41, ze dne 24. 2. 2023, č. j. 4 Azs 30/2023 – 24, či usnesení ze dne 27. 1. 2026, č. j. 4 Azs 158/2025 – 40).“

56. Přestože žalovaný v napadeném rozhodnutí explicitně nepopřel věrohodnost azylového příběhu žalobce jako celku, ve světle závěrů Nejvyššího správního soudu je zdejší soud názoru, že samotná nevěrohodnost předvolání zakládá přinejmenším nevěrohodnost tvrzení o důsledcích v podobě návštěv příslušníků vojenské správy, které měly postihnout žalobcovu matku po obdržení příkazu.
57. Soud má proto za prokázané, že žalobci nebyl doručen povolávací rozkaz k výkonu základní vojenské služby, že se na něj nevztahují případné sankce za její odmítnutí a současně nelze předpokládat, že by s ohledem na svůj věk mohl být v budoucnu k výkonu základní vojenské služby povolán. Podle názoru soudu lze dát za pravdu žalovanému, že žalobcem předkládaný povolávací rozkaz ze dne 23. 4. 2024 nelze považovat za řádné doručení, a tedy schopný vyvolat právní účinky. Aby mohl být žalobce trestně stíhán za vyhýbání se základní vojenské službě, musely by X orgány prokázat úmysl žalobce nedostavit se k odvodu na základní vojenskou službu. Informace OAMP rovněž zdůrazňuje opakovanost takového jednání. Žalobce ale žádné další, ať již řádné, či jinak doručené povolávací rozkazy dle svých slov neobdržel. Nemohlo tedy jít o opakovanou ignoraci povolávacích rozkazů ve dvou či více odvodových obdobích, jak vyžaduje X legislativa.
58. Proto se nejví pravděpodobně, že by X orgány na základě platné právní úpravy podnikly jakékoli kroky k trestnímu stíhání žalobce za vyhýbání se základní vojenské službě v době, kdy se na něj ještě vztahovala. Nadto soud podotýká, že zcela bez opory v informacích shromážděných žalovaným ve správním spise je pak obava, že trestem za vyhýbání se základní vojenské službě bude jeho nasazení na X v X ofenzivě. Tresty, které v teoretické rovině mohly žalobci za jeho jednání hrozit, jsou pokuta nebo trest odnětí svobody v délce maximálně dvou let.
59. Soud na základě výše uvedených skutkových zjištění dospěl k závěru, že žalobce není v odvodovém věku. Dle legislativních pravidel X v odvodovém věku nebyl ode dne svých 27. narozenin, tedy ani v den podání žádosti o mezinárodní ochranu. Žalobcův strach z odvodu k povinné vojenské službě se tak zakládá pouze na tvrzeném předvolání, které bylo žalovaným (a nyní i soudem) vyhodnoceno jako nevěrohodné. Za těchto zjištění soud dovozuje, že žalobce s nejvyšší pravděpodobností k povinné vojenské službě povolán ve věku X let nebude. Z toho důvodu neexistuje přiměřená pravděpodobnost, že by na něj byl kladen nátlak k podpisu profesionální smlouvy, jelikož se nestane vojákem základní vojenské služby, kteří jsou v X primárně využíváni ke smluvnímu verbování.
60. Z důvodu nemožnosti převzít příkaz k nástupu na povinnou vojenskou službu není pro posuzování případ žalobce relevantní zabývat se otázkou sankcí za neuposlechnutí takového příkazu, přestože zpráva o základní vojenské službě tyto tresty popisuje. Z tohoto důvodu nelze přisvědčit námitce žalobce, jíž žalovanému vytýká nedostatečné zjištění těchto sankcí, neboť žalovaný nejenže opatřil informace o jejich druzích a výši, ale současně vyloučil možnost, že by jim žalobce mohl být vystaven.
61. K námitkám žalobce soud závěrem dodává, že zpráva o základní vojenské službě podává informace i k tzv. částečné mobilizaci, která skutečně nebyla dosud ukončena, avšak

týkala se výhradně osob zařazených do rezerv. V letech 2023 a 2024 nebyl zaznamenán případ osoby, která by byla na základě částečné mobilizace povolána do boje na X. Dále pro vyčerpání žalobní argumentace je nutno uvést, že žalobcem zmíněný obdobný případ vedený u zdejšího soudu pod sp. zn. 19 Az 16/2023 není přílehlavý k případu žalobce, jelikož rozhodnutí žalovaného bylo v tomto případě zrušeno mj. z toho důvodu, že správní orgán neopatřil relevantní podklady, na základě kterých by bylo možné učinit závěr o možném pronásledování či vzniku vážné újmy žadatele, který se cítil ohrožen výkonem základní vojenské služby a mobilizací. Napadené rozhodnutí v žalobcově věci touto vadou netrpí, neboť v jeho případě žalovaný do spisu založil podklady s informacemi, které uspokojivě řeší otázky týkající se jeho azylového příběhu a zjistil proto skutkový stav v dostačujícím rozsahu. Žalovaný v žalobcově případě rovněž dostal požadavku, aby informace o zemi původu použité v řízeních o mezinárodní ochraně v maximální možné míře byly relevantní, důvěryhodné a vyvážené, aktuální a vycházející z vícero zdrojů, transparentní a dohledatelné (srov. rozsudek NSS ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 105/2008-81). Soud navíc sám doplnil dokazování pro ověření aktuálnosti, správnosti a úplnosti skutkového stavu.

VI. Závěr a náklady řízení

62. Městský soud v Praze tak ze všech výše uvedených důvodů dospěl k závěru o nedůvodnosti žalobních námitek v podobě, v jaké byly žalobcem uplatněny. Zároveň v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž by bylo nutno přihlížet z úřední povinnosti. Podanou žalobu proto zdejší soud zamítl podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou.
63. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků rozhodl zdejší soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží. Žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s., a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze, dne 29. dubna 2026

JUDr. Tomáš Švec, Ph.D.
samosoudce